PENGUEN

penguen.com

HAFTALIK

15 ARALIK / 743 / 2016 > 50 / 4,00 TL (KDV DAHİL) KKTC: 5,00 TL

PENGUEN gündem

Beşiktaş'taki patlamaların ardından AKP'li Burhan Kuzu'nun Twitter'dan paylaştığı "Türkiye'yi ömür boyu siyasi istikrara kavuşturacak ve ülkemizin geleceğinin teminatı olan Başkanlık Sistemi Meclis'e sunuldu. Hayırlı olsun" ifadeleri tepki çekti.

YİNE BİZ ÖLDÜK! Son bir buçuk yılda gerçekleşen 33 bombalı saldırıda 363'ü sivil, 446 kişi hayatını kaybetti.

Meteoroloji'den kar yağışı uyarısı...

Manisa'da parkta spor yapan hamile kadını darp eden saldırgan serbest bırakıldı.

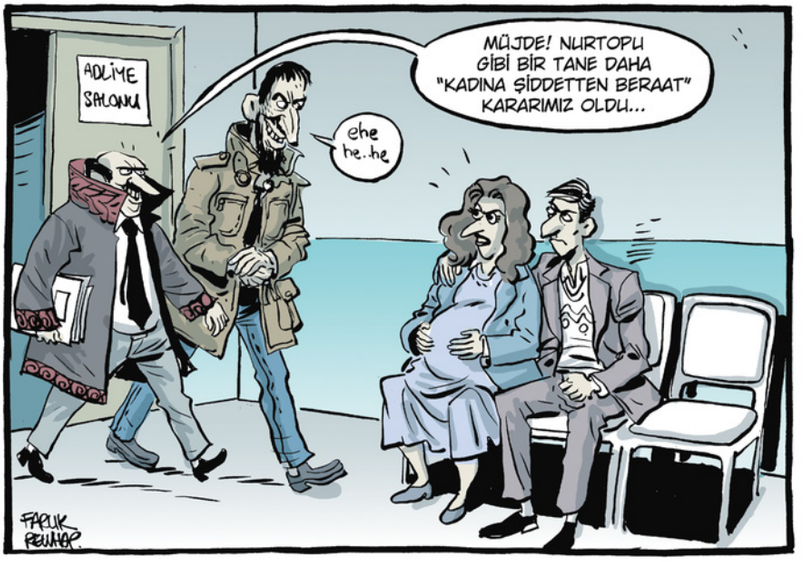

Avcılar'daki ortaöğretim okulunda, evrim belgeseli izleten öğretmene disiplin cezası verildi.

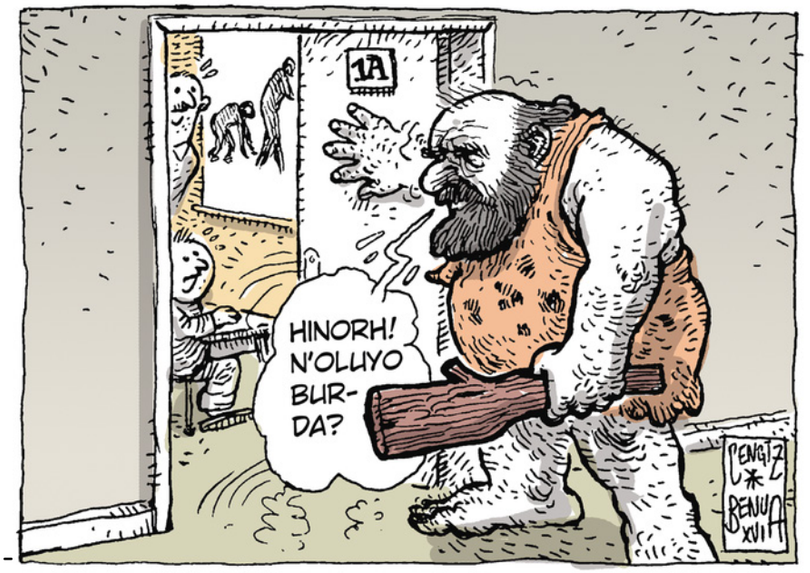

Türkiye önceki PISA sonuçlarına göre geriledi.

İSMAİL KOÇ 35 YAŞINDA BİR ÇİZER, İLLÜSTRATÖR, STORİBORD USTASI.

YILLARCA REKLAM AJANSLARINDA ÇALIŞMIŞ, FİLMLERİN, ANİMASYONLARIN SENARYOLARINI KARE KARE RESİMLEMİŞ.

TANGO YAPIYOMUŞ, Bİ ARKADAŞIMLA AYNI YERDE DANS EDİYOLARMIŞ.

EŞİYLE ÇOCUK BEKLEDİKLERİNİ ONDAN ÖĞRENDİM.

İSMAİL'LE FEYSBUKTA 21 ORTAK ARKADAŞIMIZ VAR. DALARKEN ÇEKTİRDİĞİ FOTOĞRAFI 180°ÇEVİRİP PROFİL RESMİ YAPMIŞ.

Bİ ARKADAŞI DA KOMİKLİK OLSUN DİYE FOTOŞOPTA KANAT VE BULUT EKLEMİŞ.

15 GÜN ÖNCE KAAN SEZYUM'UN YAZISINI PAYLAŞMIŞ.

4 AY ÖNCE ANTEP'TEKİ PATLAMADA ÖLENLERİN CENAZESİNİ...

9 AY ÖNCE İSTİKLAL'DEKİ SALDIRIYI...

15 TEMMUZ DARBE GİRİŞİMİNİ...

ASKERİ LİSELERİN KAPATILMASINI...

EŞİYLE MOTOR GEZİSİNDEN BİR SELFİYİ...

İSMAİL, BEŞİKTAŞ'TAKİ TERÖR SALDIRISINDA ÇOĞU GENÇ 43 İNSANLA BİRLİKTE ÖLDÜRÜLDÜ.

DEVLET VE KATİLLERİN AÇIKLAMALARI HIZLA BİRBİRLERİNİ TEKRAR ETTİ.

BİR ÇİZERİN HAPİSTEN ÇIKMASINI BEKLERKEN BAŞKA Bİ ÇİZERİ PATLAMADA KAYBETTİK.

VE BÖYLE DEVAM ETTİ. 'ÇİZSEM TESİRİ YOK, ÇİZMESEM GÖNÜL RAZI DEĞİL!'

cem dinlenmiş

ÇALIŞIRKEN

sezyum: Olm Çalışırken iptal mı oldu? Kimse çalışmıyor mu yoksa?

seyit ali: Gündem yine fenalar fenası, bugün hangi acılardan susuyoruz canlar?

sezyum: Faruk 4 gibi aradığında "Oturuyorum" dedim mal gibi. Ama oturuyordum abi. Çalışıyorum desem beklentin yükselecekti.

faruk: Derdimizi ağlayacak kadar hüzün biliyoruz ülkecenek, bence yeter artık lan!

rewhat: Kadına şiddetli gündem karikasını ince görmüşsün dost!

sezyum: Cem Dinlenmiş yeni kitabımda kapağı süsleyecek. Bu haberi de bu vasıtayla kendisine ileteyim.

elif: İnsanın ağız tadıyla tatlığım diyesi bile gelmiyor tatlım!

sezyum: Haftalardır çalışırken'lerimi biriktirdim, sanmasınlar ki camış gibin yatıyorum!

serkan a.: Gurbetten selam olsun agalar... Dikkat edin kendinize, adamı hasta etmeyin!

sezyum: Berlin'den bi şey isteyen var mı beyler? Serkan'dan isteyebilirsiniz de.

serdar: Kedi şekilli ödülü yüzüne tutup foto çektirmeyen kalmadıysa eve götürüyorum moruk!

sezyum: Baruter'in sesi çıkmadığına göre sonbahar uykusuna yatmıştır. Uyandırmayın bari.

bahadır: Mevsimleri bilmeyen cahillerle sohbeti kestim, gözlerimi dinlendiriyorum.

sezyum: Uyurken çorapları ayaktan çıkarırsanız istediğiniz saatte kalkabiliyorsunuz. Eğer çorapla uyursanız işiniz zor.

selçuk: Elektrikler kesilince pasta getireceksiniz sanıyorum.

sezyum: Sanat dünyasından bi tek Cem Dinlenmiş'le Baruter'i tanıyorum. Onlar da beni tanımıyor. Zamanında arayı iyi tutacaktık.

ozan: ÇalışıYorum, kafa çizimimle ben de bu hafta sayfa 3'teyim.

sezyum: Geçen hafta köşeyi erken teslim etmiştim. Bu hafta geciktirip kendimi affetiririm umarım.

Kaan Sezyum

AH BİR BAŞLASAK...

** Gözünüzü seveyim, bulduğunuz tuhaf şeyleri bana (@kaansezyum) menşınlayın. Delilik yalnız çekilmiyor.*

Artık kaçıncı patlama sonrası yazısı neredeyse bilemeyecek haldeyim.

Ve yaşananlara sadece tanıklık ediyoruz... Yine arkadaşlarımız, yine kardeşlerimiz, yine gencecik canlar, yine hayatını kaybetmiş... Artık bu işler öyle acayip hale geldi ki zaten neye nasıl şaşıracağımızı, kime nasıl yardımcı olacağımızı, acılarımızı nasıl dindireceğimizi bile biliyoruz. Deneyim sahibi oluyoruz her geçen gün.

Her geçen gün bazı devlet büyüklerimizin de onayladığı gibi "terörle yaşamaya alışıyoruz" sanki. Aynı zamanda da umutsuzluk dev bir örtü gibi üzerimize çöküyor toplum olarak. Umutsuzluğa alışmak, teröre alışmaktan da kötü geliyor. Kalpler taşlaşıyor, hisler azalıyor toplumda. Herkes birbirinden nefret eder hale geliyor.

Twitter'ı bizim kadar kötü haber almak için kullanan, internete bakıp güne başladığında hayatının gelecek kısmına ne yazacağını düşünmektense "Ya bugün de şükür hayattayız" diye düşünmek insanlara yapılabilecek kötülüklerin en büyüğü.

İnsan maalesef doğası gereği her şeye de alışmak, hayatta kalmak istiyor ama her gün daha fazla acıya daha fazla gözyaşına bir türlü alışamıyorum.

Çoğu bu durumu karşısındakinden nefret ederek aşmaya çalışıyor. Herkes suçu birbirine atıyor, herkes birbirini vatan hainliğiyle suçluyor, herkes öbürü için en kötü dileklerini diliyor.

Gerçek barış bu değil. Toplumsal barış da bu değil. Bu sadece nefret. Nefret ise sadece daha çok nefrete yol veriyor. Trafikte nefret ediyoruz, haberleri izlerken nefret ediyoruz, eve dönerken nefret ediyoruz, her şeyin sürekli istediğimiz gibi olmasını istiyor ama bir türlü başarılı olamıyoruz. Neden başarılı olamıyoruz peki?

Neden hep en yanlış insanlar en yanlış yerlerde hep en yanlış şeyleri söylüyor, yapıyor? Neden kimse "Sorumluluk hepimizin, birbirimizle barış içinde yaşamalıyız" diyemiyor. "İnsanlar ölmesin" diyenler neden paketleniyor. "Abi burada bu yapılanlar yanlış" diyenler neden sürekli hedef gösteriliyor? Çünkü, çünkü, çünkü...

Kimine göre üst akıl, kimine göre göklerden gelen emir, kimine göre vatan hainleri, kimine göre para ve iktidar merakı, kimine göre sevgisizlik ama herkese göre aynı şey. Korku... Artık bizim yaşadığımıza yaşamak da denebiliyor mu bilmiyorum? Kafeste hayatta kalan şeyler gibiyiz. İnsan mıyız? Birbirimizden nefret eden, birbirimizden korkan, çekinen, bir arada olmak istemeyen canlılar mıyız, tam bilemiyorum.

Hayat oysa ne değerli bir şey. Zaten başlaması başlı başına bir mucize. Fetüs oldun, bebek oldun, doğdun, annen baban sana baktı, bir süre paso altına sıçtın, ne dediğin belli bile değildi. Sonra agucuk mugucuk derken konuşmaya, iletişim kurmaya başladın. Sonra okulu, osu busu derken birden bire çat diye bittin... Soran olursa nereye gittin, kimse gerçekten bilmiyor. Sadece iyi dilekler, ölüm üzerinden uhrevi değerler ama sen yoksun. Senden sonra arkanda kalanların içinde bir eksiklik, boşluk olarak varsın en fazla. Neden yok oldun aniden? Neden her ölüm zamansız ve yersiz? Neden bazıları yıllarca yaşarken sen aniden gidiverdin? Neden kimilerinin hayatı çok çok çok çok daha değerliyken sen sadece bir sayı oldun?

Bazen bir madende, bazen otoyolu basan suyun içinde hayvan gibi bir yerden bir yere giderken, bazen evinde, bazen dolmuşta, bazen takside, bazen metrobüste, bazen metroda, bazen orada, bazen de burada vardın. Şimdi neden yoksun?

Neden kimse "Olmasın artık bunlar" demiyor? Neden bunu diyenler değil de ateşe benzinle gidenler yüceliyor, bütün bu tuhaflığı sadece açgözlülük ve nefretle açıklamak da çok mümkün değil sanki.

Daha farklı bir anlayışa, daha farklı bir çözüme ihtiyacımız var. Bizim olduğu kadar bizim hayatlarımızdan sorumlu olanların da var. Neden internet kesildiğinde internet servis sağlayıcısına, neden Windows çöktüğü zaman Bill Gates'e saydırıyoruz? Çünkü işin içinde onların da bir parçası var maalesef. Her şeyde birilerinin bir parçası, bazılarımızın ihmali, kimilerimizin açgözlülüğü, ötekinin kini, diğerinin intikam duygusu var ister istemez.

Hayatlarımızın değerini ancak kaybettiğimizde fark etmektense, gelin hep birlikte yaşamayı yüceltelim, hayatımızı kutlayalım artık. Hep birlikte belki de. Çok da zor değil aslında. John Lennon'dan, Gandi'den bu yana çok zaman geçti ama düşünceler değişmedi. Acısı olanlar da değişmedi.

Bir şeyin olmasını istemek bazen başlamak demektir. Barış istemek, hayatta kalmak istemek, kimse hayatını kaybetmesin istemek, zor durumda kalana yardımcı olmak, halinden anlamak, paylaşmak sevgiyi ve acıyı, bunları istemek bile bazı şeyleri değiştirebilir.

Sevgi pıtırcığı olun da demiyorum. Ama trafikte bile laf ettiğiniz en düşüncesiz insanın da aslında bir insan olduğunu unutmayın. Kötü düşünce sadece kötü düşünceyi getirir. Şiddet ise şiddeti.

Hayat kısa, sadece mutlu olmak için yeterli zaman var. Birbirimize çile olmamayı istemek o kadar da zor olmamalı. Bunun için iyi anne baba olmak, iyi evlat olmak, iyi insan olmak gerekir. Aynı, devletlerin de vatandaşların anne babası olması gibi. Devlet çocuğuna iyi davranmazsa, o çocuktan hayır gelmez. Biz kendimize düşeni yapıp birbirimize iyi davranalım artık. En azından edecek bir küfrünüz varsa onu etmeyin. Bir sigara daha az içmek gibi. Bu beladan hep birlikte kurtulabilmek ancak insanlığa ve birbirimize inanarak, güvenerek olacak.

Sonrasında her birimiz yaptığımız işi daha iyi, daha güzel yapmaya çalışacağız belki de. Belki de 2016 yılında hâlâ "küçüğün rızası" diye bir şeyi konuşmayacağız. Belki de her hatamızdan ders çıkaracağız, belki de açgözlülük ve hırsın değil insanın, merkezinde olduğu bir dünyayı biz kuracağız. Belki de bataklığı yeşertip en güzel çiçekleri ağaçları büyüteceğiz hep birlikte. Belki sonra kuşlar gelecek çeşit çeşit o ağaçlara, böcekler gelecek, maymunlar gelecek, yeni bir ekosistem başlayacak ve adına da güzel bir hayat denecek.

Biliyorum bunlar havanda su dövme gibi ama bir yerden bile bu bakış açısına dokunsanız, uzun vadede sizde ve çevrenizde bir dönüşüm yaşamanız mümkün.

İmkansız değil, sadece istemek de yetmez, her gün isteyeceğim, her gün hayatta kalmak değil, yaşamak isteyeceğim. Her gün bir sonraki günümden daha güzel olacak. Her gün birilerinin hayatının bir anına bile olsa bir güzellik vereceğim.

Ben gerzomat gibi buna inanıyorum. Hepimizi ne para, ne altın, ne petrol, ne başkanlık, ne uzmanlık, ne sincaplık sistemi kurtaracak. Kendimizi biz kurtaracağız, her şeye rağmen.

Sevgiyle ve hayatta kalın.

www.robivecuma.com

ROBINSON CRUSOE & CUMA

Gürcan Yurt

ÖZET: Gece, kule nöbetinde sucuk kuruturken ada açıklarından geçen bir gemi gören Cuma, olası ihtimalleri düşünmeye başlamıştır...

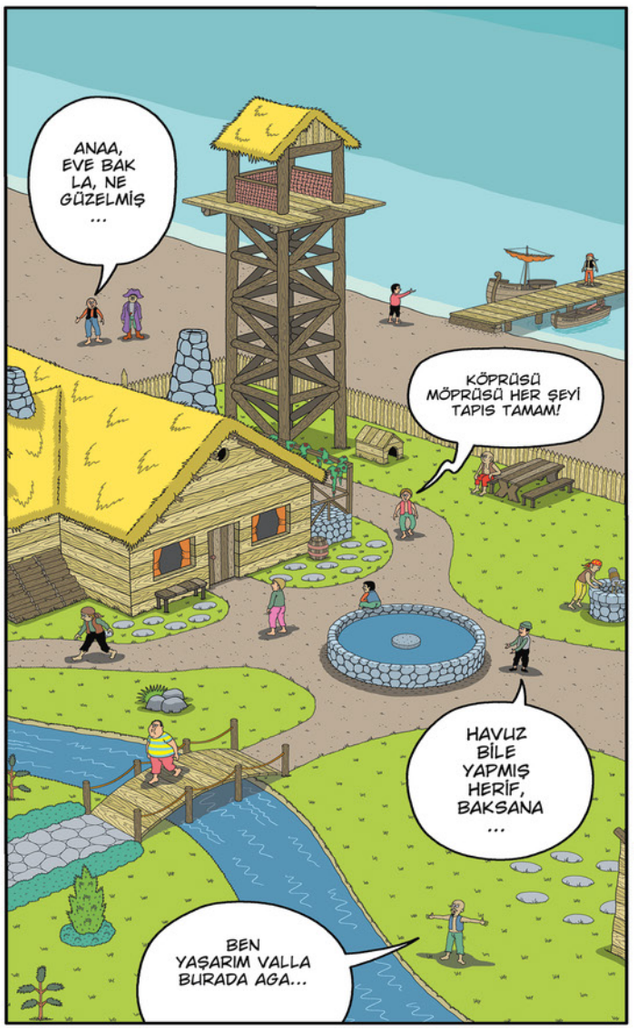

Devamı haftaya...

İLKER ALTUNGÖK

twitter.com/ilkeraltungok
ilkeraltungok@gmail.com

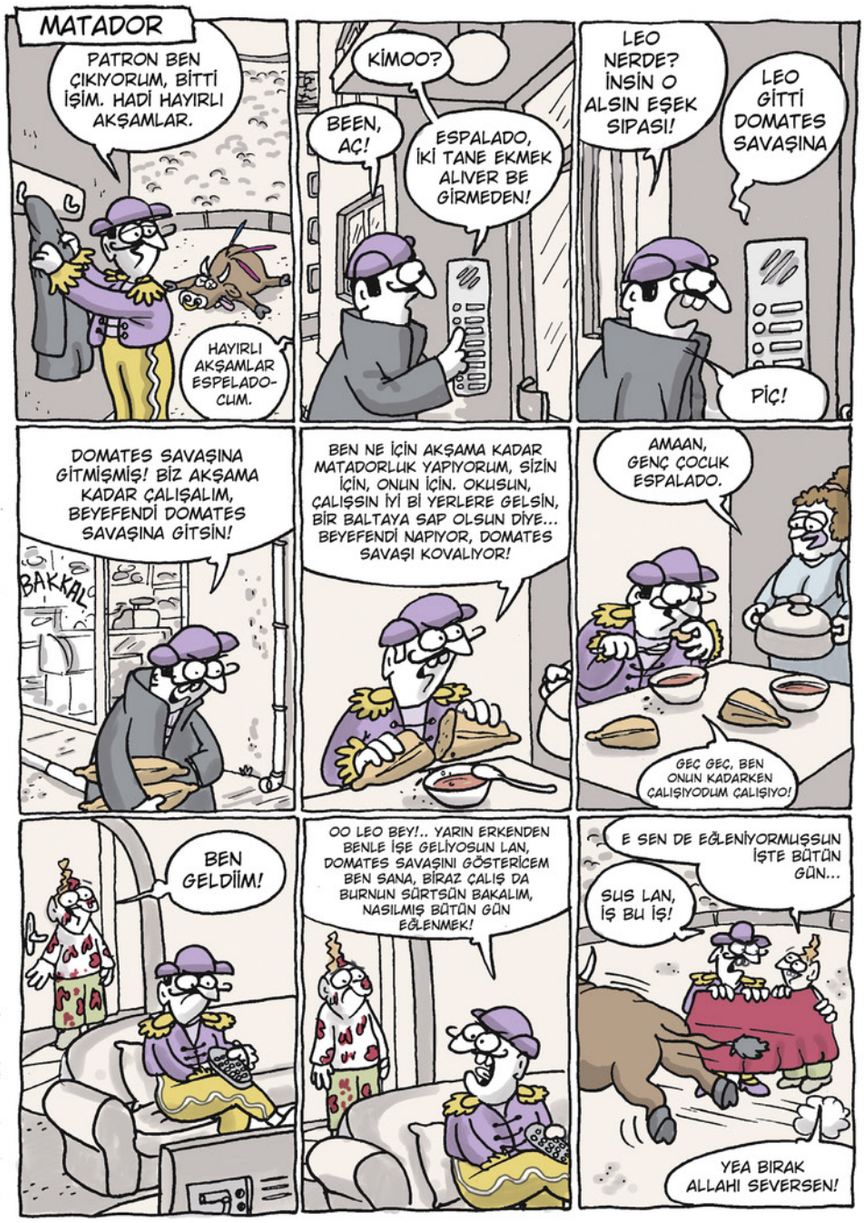

FEYZİ ÖZŞAHİN

twitter.com/feyziozsahin - feyziozsahin@gmail.com

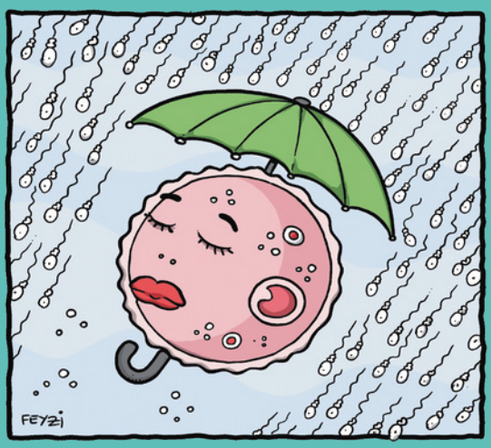

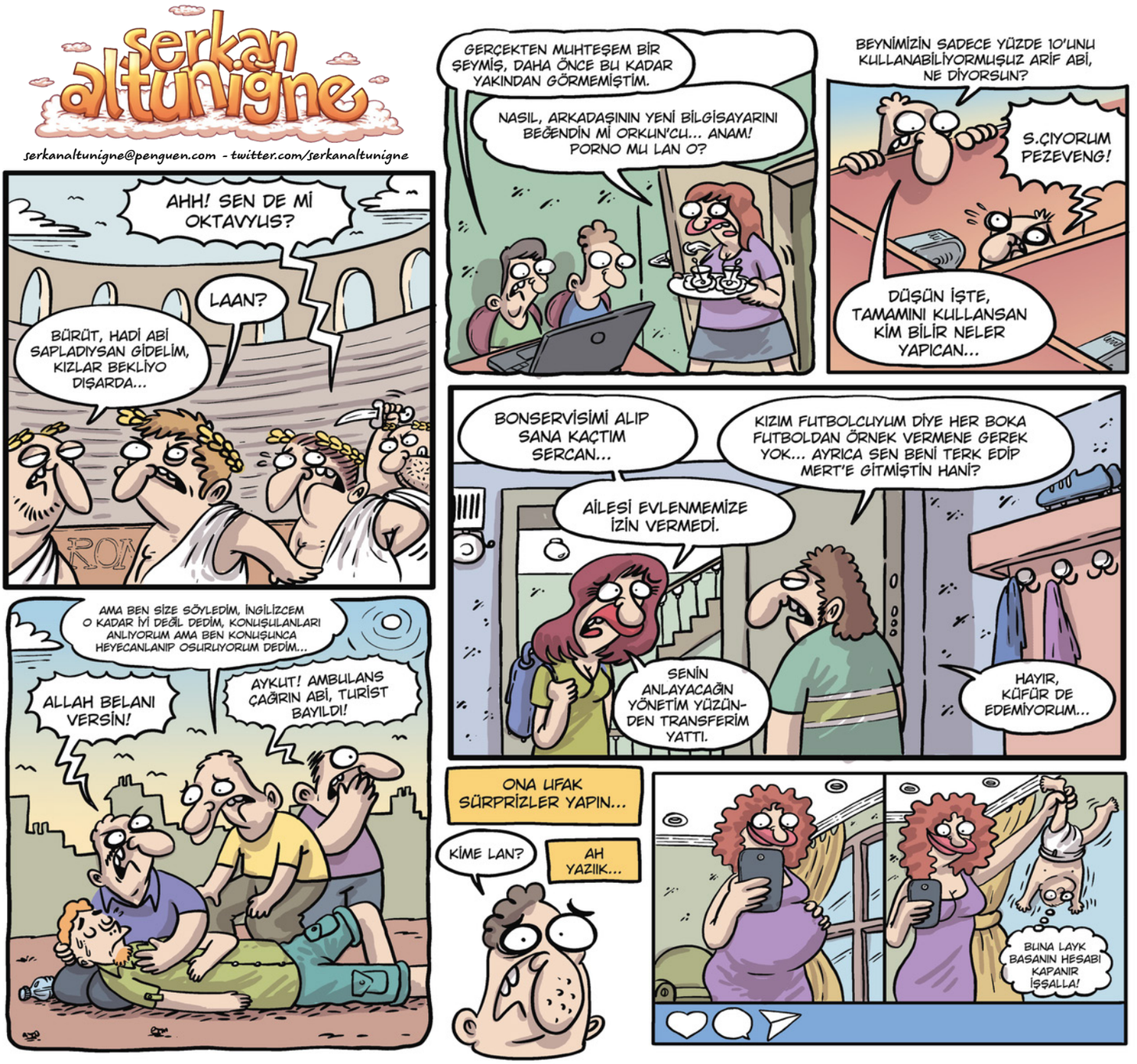

OZAN ÖNEN

www.twitter.com/ozanonen

RAKAM OLMAYI REDDEDİYORUM

- Nerdesin?
- İyi misin?
- Yine mi patlama oldu?

■ Evet kardeşim. Yine patlama oldu. İyi değilim. Rejimi morga dönüşmüş bir ülkedeyim. Bu ülkede yaşam değil, ölüm yüceltiliyor. Daha çok ölmemiz ve ölümü hep bir ağızdan yüceltmemiz bekleniyor. Olur da birkaçımız ölmeyiversek, "Görüyorum ki aranızda halen ölmeyenler var" diye devam edecek ulusa seslenişleri... Çünkü... Bu ülkede hepimiz birer rakamız. Bu ülkede her birimiz "O saatte orada ne işi varmış?"ız.

■ Bir varmışız, bir yokmuşuz ve bak; dün kaç kişi öldürülmüşüz ki yetmemiş; bugün kaç kişi birden, yeniden ve daha çok, gümbür gümbür öldürülüyoruz. Sokakta yürürken... İşe giderken... Okuldan dönerken... Garda... Havalimanında... Durakta... Meydanlarda... Maçtan çıkarken... Sevgilimizle buluşmaya giderken... Hatta katilleri protesto etmek için sokağa dökülürken bile... Öldürülüyoruz.

■ Bu ülkede "Cehennemi sizin için yere indirdik"çi nutuklar hayatta kalıyor ısrarla. Elinde hiç susmayan bir megafon bulunan dev bir propaganda makinesi, biz öldürülmeyi beklenen rakamları, onlarcamızı ve dahi milyonlarcamızı daha çok ölmeye davet ediyor sürekli. Kıyasıya ölmek, durmadan ölmek, hep daha çok ölmek...

- Ne için?
- Kim için?
- Hangi boktan dava uğruna?

■ Öyle bir ülke ki gün, gece olmadan da kapkara. Gül yüzlü güzel çocuklar, gazoz içecekleri yerde "şehadet şerbeti" denilen propaganda içeceğinden tadıyor ha bire... Kelimeleri bile korkunç bu büyük delilik içinde, gerçekleri ısrarla ve apaçık, ortalık yerde söyleyebilen başka bir deliliğe daha ihtiyacımız olacak çünkü ancak çivi sökecek bu çiviyi. "Parrhesia", Euripides'ten Platon'a, Epikuros'tan Plutarkos'a, Seneca'dan Foucault'ya; "hakikati söylemek" demek.

■ Foucault'ya göre "parrhesia", eşitler arasındaki bir konuşma değil; yani ancak bir öğrenci (öğretmene karşı), bir filozof (tirana karşı), bir yurttaş (çoğunluğa ya da meclise karşı) parrhesia kullanabilir ve "parrhesiastes"e dönüşen bu kişi, o kadar çok yalana ve silaha maruz kalmıştır ki... Artık, gerçekleri bağıra bağıra söylemekten başka çaresi kalmamıştır. O konuşunca, hiç değilse bir kırılma yaşanacaktır. Halen kalmışsa eğer... Vicdanlarda kırılma... Duruşta kırılma... Akışta kırılma... Kabulde kırılma... Yarınlarımızın kabuğunda kırılma... Yaşam hakkımızın görünürlüğünde ve meşruluğunda kırılma...

■ Hakikati söylediğin için Diyojen olup deli muamelesi görecek ve dışlanacak, yok sayılacak, Sokrates olup da baldıran zehrine mahkum edileceksin belki. Ama hiç değilse, bu kadar çok yalanın kol gezdiği bir ülkede bir rakamdan ibaret olmayı reddetmiş olacaksın kardeşim.

■ Onlar barut kokusunu mu övüyor? Sen, anne fırınından yükselen poğaça kokusunu öveceksin. Onlar "dava uğruna kan dökülür" mü diyor? Sen, saksıdaki çiçeğin yaşam hakkını dahi haykıracaksın. Sesini duyur.

- Ne için?
- Kim için?
- Hangi boktan dava uğruna?

■ Daha güzel yaşamak için kardeşim; kendin için, sevdiklerin için, herkes için, hayata bile isteye ve dört elle tutunmak isteyen senin gibi 'diğerleri' uğruna... Bir rakam olarak değil de insan gibi yaşamak uğruna... Belki o vakit, telefonuna düşen "Nerdesin?"ler, "İyi misin?"ler, senin için toplu katliam habercisi sözler değil, ancak, birer özlem meselesi olacak... Seç kardeşim: Ya doğruları yüksek sesle haykırmayı göze alacaksın artık ya da bir rakam olup ölümü yüceltenlerin propaganda makinelerince, istatistikler mezarlığına sessizce gömüleceksin.

BOBO

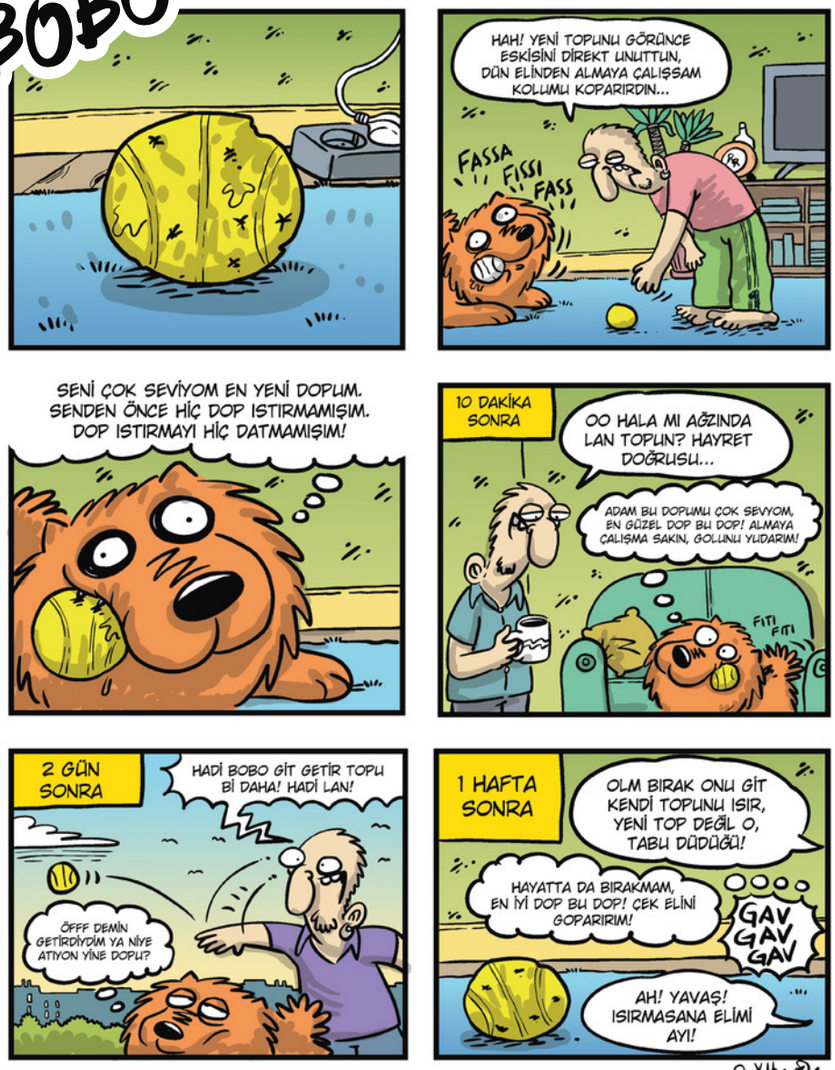

AYNEN

BARIŞ SÖNMEZ

instagram.com/brsonmez
twitter.com/bsonmezz

ODA ISISI

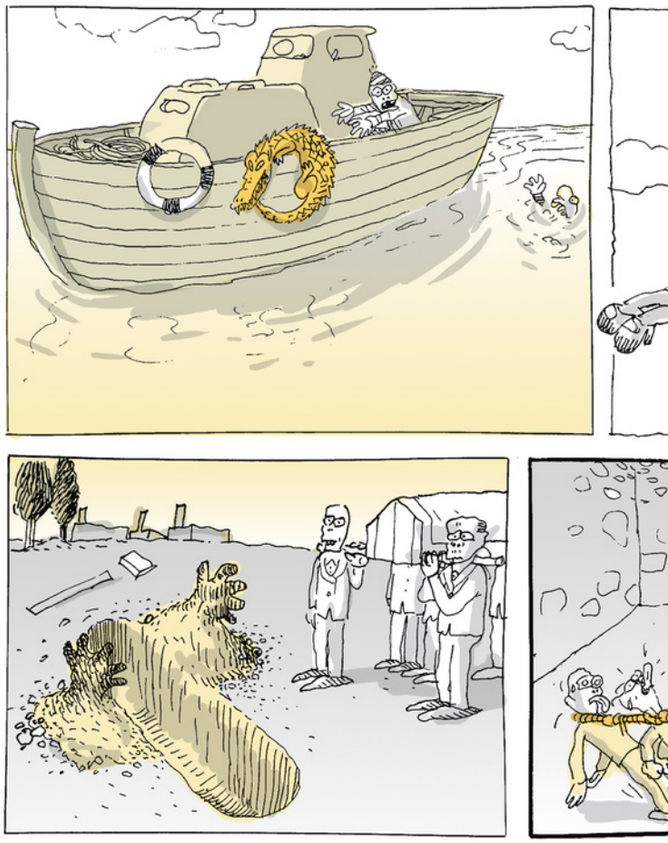

DORUKTAN TURAN
instagram.com/doruktanturan

DOĞAN
zugzweng@mynet.com

SEYİT ALİ ARAL
twitter.com/seyitaliaral
seyitaral@yahoo.com.tr

İçli Köfte

SUYA YAZILAN BİRKAÇ SATIR

■ Gecenin bir saati camlar zangırdayıp patlama sesi ardından "Yanlış mı duydum?" yerine; "Gitti nice insan" diye kalbin sıkışıyorsa...

■ Peşi sıra gelen düzinelerce ambulans ve itfaiye sireni çaresizlik ve sinirden gözlerini dolduruyor, çeneni sıkmaktan yüzün kaskatı kesiliyorsa...

■ Goygoy ve makara yaptığın, kedi videosu izlediğin sosyal medyada, hemen yakınlarının hesaplarına bakıyorsan ve cep telefonu bir komünikasyon cihazı yerine can simidi, imdat çekici ve işaret fişeği yerine geçiyorsa...

■ Kan anonsu ardından hastaneye yol alırken "Ulan ya hastane yakınında da tuzaklanmış bomba varsa? Beklenir bu katillerden" diye içine kurt düşüp paranoyakça geri dönüyorsan...

■ Şehrinin göbeğindeki patlama sonrası kimi müptezel zevat, hâlâ olayı onca sivilin öldürüldüğü, kör edilip sakat bırakıldığı Gezi'ye güdümleyip hedef gösteriyorsa...

■ İnsanların naaşı daha soğumamış, nicesi can derdinde ölümle pençeleşirken "başkanlık" diye tutturanlar için şehidin, vatandaşın, yurttaşın ölümünün ya da varlığımızın hiçbir değer taşımadığına kaç bininci kez şahit oluyorsan...

■ Giden her can, yiten her insan, hayatını kaybeden kim olursa olsun, sadece "şehit, bayrak, intikam, hesap soracağız, inlerine gireceğiz, bunlar, üst akıl, dış mihrak" lafazanlığı ile perdelenip hiçbir şekilde hesap vermeden; tüm siyasi ve ahlaki sorumluluk hemencecik örtüldükten sonra sunulan çözüm yine daha fazla ölüm ise...

■ Barış ve kardeşlik kelimesi; sinkaflı bir küfür gibi algılanıyor ve bin beter karşılık buluyorsa...

■ Tüm bu olanları bir süre sonra kanıksayıp başın önünde bir sonraki ve dahi senin de içinde olup olmayacağını bilmediğin patlamaya kadar, iç sesin susuyor, bakışların "gerçek"i görmek yerine öylesine başka yerlere kaçıyorsa...

■ Hamile veya kucağında bebeğini taşıyan anneyi, içinde dünyalar güzeli melek olan bir puseti iten babayı, cıvıldaşan ilkokul çocuklarını, enerjik ve dopdolu gençleri izlerken gülümseyen, merhametli ümitler yerine gelecekten onların üzerine hızla ve büyüyerek yaklaşan haksızlığı, karşı karşıya kalacakları organize yobazlık ve cehaleti, muhatap olacakları tercihli kötülüğü kehanet gibi görüp o insancıklara birer kurban gibi ağlamaklı gözlerle, için acıyarak bakıyorsan...

■ Sonra kendine dönüp şimdi ve ileriye dair hiçbir coşku, istek, hayal, beklentinin kalmadığını, hep birlikte yaşamak, birlikte sevinip üzülmek, dayanışmak, paylaşmak umudunun tükendiğini, üstelik bunu lafa dökmesen dahi yaşadığın toplumda nice insan ile ortak duygudaşlığın olduğunu fark ettikten sonra, şu dünyada bir dikili ağacın olmadığı için şükrediyorsan...

■ Her tarafta ölüm adına nice cephe açmış... Birbirinin yasına, acısına, kaybına, yaşadığı zorluğa sevinen, itiraz etmek, karşı durmak yerine kayıpları yarıştıran saf, taraf, etnisite, ırk, din ya da her ne ise... İçinde yaşayabileceğini zannediyorsan çok yanılıyorsun; yanılıyoruz hepimiz.

■ Her an sevdiklerini, aileni, dostlarını, canını kaybetme korkusu içerisinde veya düşündüğün, konuştuğun, yazıp çizdiğin, farklılıklar yüzünden tutuklanıp zindanlarda çürüme gerginliği ile geçmemeli ömür.

■ Bir sonraki intihar eylemi, silahlı saldırı, çatışma sonrası kim tarafından merak edildiğin, kaç kişi tarafından aranıp sorulduğun ve senin ulaşabileceğin sevdiklerin, evlere ve yüreklere düşen kor olmamalı hayat.

■ Eni; az kalsın ile tesadüfen arası. Boyu; kıl payı kurtulmak ve maalesef kaybettik uzunluğunda. Derinliği; alınyazısı ve fıtrat içerisinde. Yüzeyi; nasip, kısmet genişliğinde sıkışmamalı yaşam.

■ Bir avuç açgözlü, yalancı politikacının pis, kirli, küçük ve adi ayak oyunlarına, doymak bilmez oburlukta, kodaman, müteahhit yandaşın ikbaline dolgu malzemesi olmak değildir gelecek.

■ İhtirası yüzünden her geçen gün daha da ayrıştırarak ülkeyi yakanların, iki dudağının arasından çıkan tehditvari nutuklar; erk saplantılı zihninden saçılan ahmakça fikirler değildir hakikat.

■ Var olan yegane şey; dayatılan hiçbir düşünce, neden, inanç, mevki, politika... Aziz insan canından değerli değil, inan. Şu evrende işe yarayan ve kaderini değiştirebilecek tek gerçek bu.

Bu terör eylemi ile hayatı ellerinden alınan dolmuş şoförü, polis, amir, öğrenci, stat çalışanı, illüstrasyon sanatçısı, futbolsever tüm o gencecik insanlara huzur, beden ve ruhları yaralı olanlara şifa, sevenleri ve yakınlarına sabırlar diliyorum. Ölümleri kutsayan, bu katliamları planlayan, çanak tutan, el veren, sebep olan; devlet, örgüt, lider vs. sıfatı ne olursa, her kim ve kimler ise onların da (...) nokta nokta...

SELÇUK ERDEM
selcukerdem@penguen.com ~ twitter.com/selcukerdem

DENİZ ÖZTURHAN
www.twitter.com/yanilgi

DÜNYAYI TEYZELER KURTARACAK

Ayıptır söylemesi, bir süredir Moda'da yaşıyorum. Moda'yı bilen bilir; Kadıköy'ün teyzeleri ve hipster'larıyla ünlü, şirin bir semtidir. Açıkçası hipster'ları Moda'ya çeken temel sebebin de semtte yoğun bir biçimde hissedilen "teyze evi kokusu" olduğundan şüpheleniyorum. Havayı koklayıp; "Hımm, burada vintaj bir şeyler olmalı!" diyerek buraya yerleştiler sanırım.

Lakin bence semtimizin asıl olayı, teyzeleri. Eskiden sokakta bir teyzeyle karşılaştığımda, gözlerinde genelde kınar bir ifade olurdu. Çünkü gençken glam metalciydim. Cher'in 80'lerdeki saçıyla Bon Jovi'nin 90'lardaki saçını aynı anda bünyemde, tuhaf deri aksesuarlarla birleştiriyordum.

Neyse ki şimdilerde, yani 35'i devirdikten hemen sonra, teyzelerin bana karşı bakışları ve tavırları inanılmaz yumuşadı. Şimdi artık göz göze geldiğim teyzelerin ifadelerinde sanki hep bir çağrı var. Teyzeler sanki gözleriyle bana: "Gel Deniz, gel!" diyorlar. "Teyzelik çok güzel!" Ve şöyle devam ediyor teyzelerin akıl çelen çağrısı: "Evladım şimdi biz böyle bi İlluminati cemiyeti gibiyiz. Eczanelerde örgütleniyoruz. İstediğimize bağırıyoruz... Cevapları hiç duymuyoruz... Gel Deniz! Teyzeliği seveceksin!"

Ben de açıkçası bu çağrıyı az çok ciddiye almaya başladım. Ufak ufak camdan, sokaktan geçenlere laf atacağım günlerin özlemini duyuyorum. Koltuğumun altında kedi maması, sokaklarda uzun hırkayla dolaşayım istiyorum. Gerçekten ben ne istiyorum ya hu? Aklımı yiyorum galiba.

Bir yandan da teyzeler, şu hayatta tanıdığım en güvenilir insanlar. Bir teyze genelde sizi dolandırmaz, en fazla saç modeliniz hakkında arkanızdan konuşur. Bir teyze ile taşlı sopalı kavgaya giremezsiniz. Teyze sizinle küfürleşmez, tuhaf sakarlıklar veya ihmallerle hayatınızı tehlikeye atmaz. Bir teyzeyi öfkelendirdiğinizde, en fazla okkalı bir terlik yahut burmalı bir cimcikle cezalandırılırsınız.

Açıkçası elimde değil, söyle düşünüyorum: Peki, tüm bu naiflikleriyle, dünyayı teyzeler yönetseydi, fena olmaz mıydı?

Bir kere, teyzelerin yönettiği dünyada bırak savaşı, silah nedir bilmezdik. Meyve bıçakları haricinde tüm kesici; örgü şişi ve törpü hariç tüm delici aletler yasaklanırdı. Belki bu yasaklardan tehlikeli kimi uğraşlar da nasibini alırdı. Öyle kimse "Yok terli terli su içeyim, yok motosiklete bineyim, olmadı 30'umdan sonra bekar kalayım" diyemezdi. Ama barış olurdu be dünyada!

Hele çevremiz, şu güzel dünyamız... Teyzelerin yönettiği bir dünyada çevre kirliliği olacağına inanmıyorum. Her yer pırıl pırıl temizlenmiş, nükleer santraller göz zevkimizi bozmasınlar diye üzerlerine tığ işi örtüler serilmiş... Gerçi kimi ülkelere -daha yeni silindikleri için- ayakkabıyla giremezdik ama olsun. Sonuçta basmaya kıyamayacağımız yerler olurdu dünyada. Kırıntı dökemeyeceğimiz şehirlerin güneş gören her noktasına, bir saksı begonya ekilirdi.

Dünyada aç çocuk kalmazdı bir de. Bunu artık açıklamaya gerek bile görmüyorum. "Dünya Ölümü Öp Ye Organizasyonu", yani nam-ı diğer "DÖÖYO" dünyadaki tüm çoluğu çocuğu, yetmezse hayırsız dayıyı, evlenmemiş amcayı beslerdi. Devletler hasta vatandaşlarına iyi bakar, yaşlılarını pamuklara sarardı alimallah.

Velhasıl benim teyzelerin yönettiği dünya ile ilgili sloganım hazır. O da şudur:

Dünyayı teyzeler kurtaracak. Bir teyzeyi sevmekle başlayacak her şey.

ORTAM
En telmaşa adam

sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet

ORTAM, HAYATA RESTART YAPMAK ÜZERE GÜNEYE İNMİŞTİR. BİTEN SEZONLA TATİL BELDESİNDE UMDUĞUNU BULAMAYAN ELEMAN ESKİ Bİ BİSİKLET ALIP KENDİNİ YOLLARA VERİR. PEDAL ÇEVİRMEKTEN TÜKENDİĞİNDE DAĞ BAŞINDA Bİ BALCININ BOŞ KULÜBESİNE DENK GELİR. ORADA ÖNCE BALCININ BALI VE KEKİĞİNİ SATMAYA BAŞLAR. ARDINDAN ÇAY, KÖMÜRDE KAHVE OLAYINA GİRER BİZİM BUSİNESS...

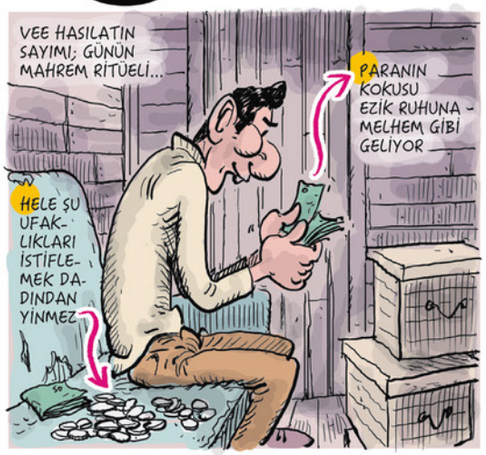

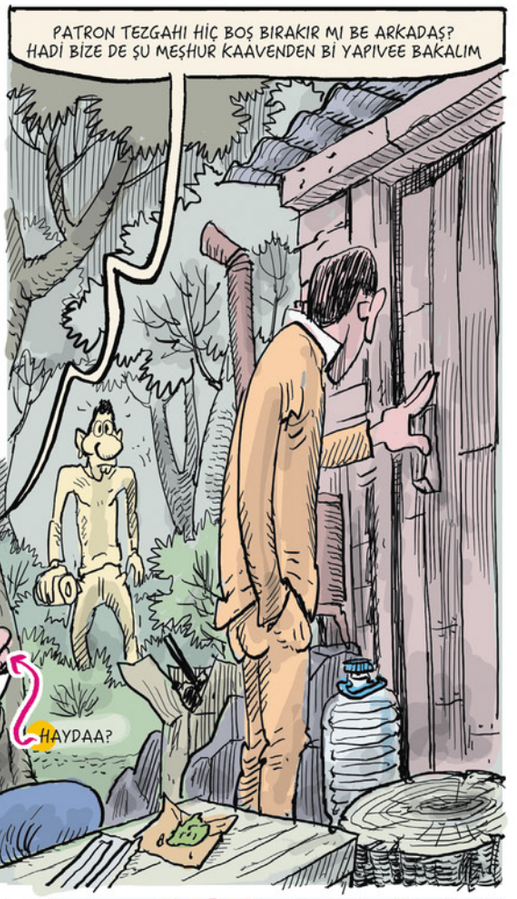

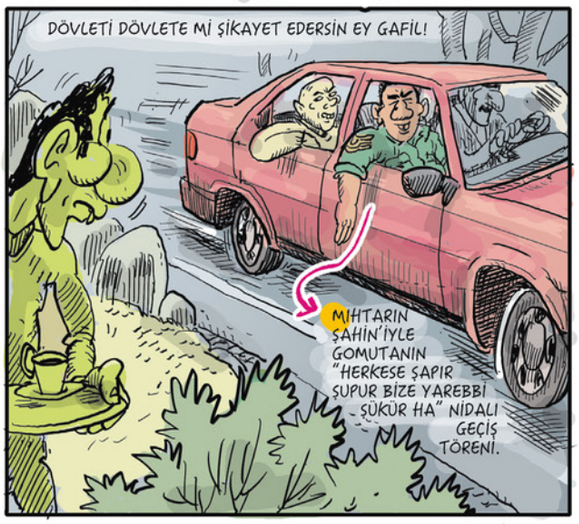

BAŞKA DİYARLARDA KADERİNİ ARIYCAK, DU BAKALIM...

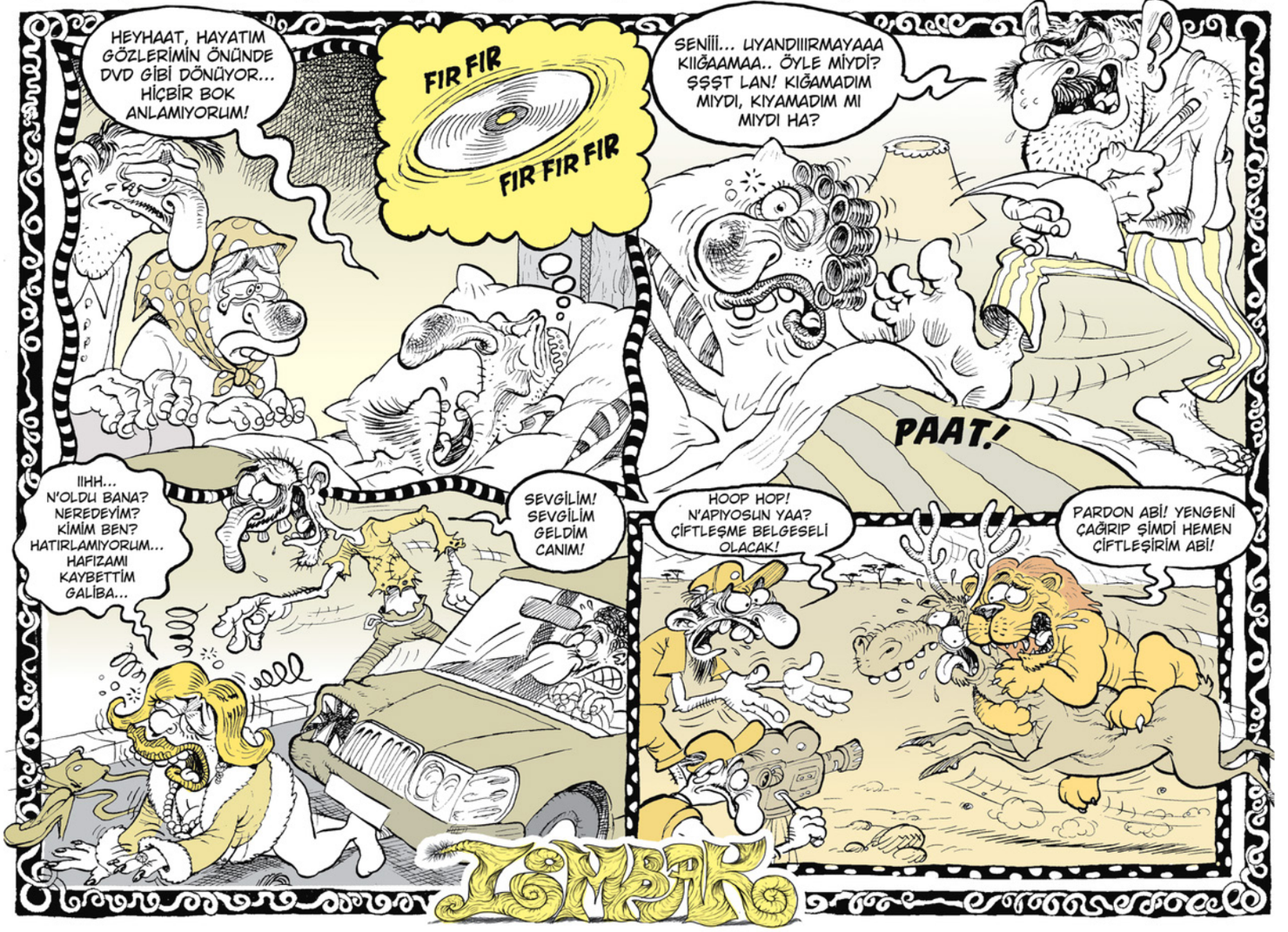

GÜRDEM SINDIRAÇ

SEKO YAZI

SERKAN YILMAZ

KAÇMA LAN!

Bir uzay macerasından Dünya'ya ışınlanırken, bir hata sonucu hiç bilmediğim bir ormana ışınlanmıştım. Yürürken ilerde bir eve rastladım, Kapısındaki amca beni görünce baltasını çekip "kaçma lan" diye üstüme koşmaya başladı. Yapılacak tek şeyi yapıp, arkamı dönüp kaçmaya başladım. İlerde başka bir evin kapısından bir amca çıktı. "Amca yardım et, deli kovalıyo" diye bağırmama kalmadı o da sopayı çekip peşime takıldı. Artık peşimde iki manyak vardı. Patika yolda manyak gibi koşarken başka bir eve yaklaştık, bir adam sesleri duymuşçasına dışarı çıktı yolun ucunda. Yaptığım anket sonucu bu bölgedeki iki insandan ikisi gördüğünü kovalıyordu. Bir anketör gibi "pardon bi saniyeniz var mı?" diye bağırarak ona koştum. Yanından geçerken şaşırtma yapmayı planlıyordum.

Sopayla üzerime koşmaya başladı, şimdi üstüme koşan; arkamda iki, önümde bir manyak vardı. İki birden büyüktü, bire koştum hakka koşar gibi. Çünkü ölebilirsin yani. Tam o ana gelip zamanın can korkusuyla yavaşladığı anda, sopa yanımdan geçti adamla birlikte. Adam bu ikisini "lan gidin döverim" diye kovaladı. Bunlar bana küfürler ederek ordan ayrıldılar. Buranın iki manyak kardeşiymiş, "onların arsasına girilir mi manyak mısın sen" dedi adam gülerek. "Ben olmasam bunları burda kimse zaptedemez" dedi gururla. Koluma girip; geç otur delikanlı, çay vereyim dedi. "ben bi su alayım" dedim nazikçe. Nefes çünkü şey... Ihhh...

GÖLGE ADAM

İnsanlar üstüme basıp geçiyordu bazen. Ben bir gölgeydim. Evet siyah bir gölge, Ret Kit'in gölgesi gibi düşün. Kendi karakteri olan bir gölge. Bir başkasının gölgesinin nasıl bir karakteri olabilirdi ki, sahibim de karaktersizin tekiydi. Bu yüzden "ben kimim" sorusunu sürekli soruyordum kendime. Bir gün çok pis ezilerek gurursuzca bir terk edilişten sonra "artık yeter" deyip kontrolü ele almaya karar verdim. Dayanamadım yani artık. Yolda filan giderken Ret Kit'in gölgesi gibi sahibinden farklı hareketler yapmaya başladım. Kovboyundan hızlı bir gölge oldum. Yolda dik filan yürüyorum, bu pısırık gibi değil, normal insan gibi. Bu karaktersiz gece boş sokaklarda karizma yürüyüşümü göre göre bi kendine geldi. O da benim gibi yürümeye başladı. Yürüyüşü düzelttik, bunu dans kursuna mı götürmedim, kütüphanelere mi götürmedim. Nereye gitsem peşimden geliyordu. Fakat bu uğraşlarım karaktersiz sahibime karakter vermedi. Dans kursunda rezil oldu kadınlara, hehehöhöh diye yılışık gülmekten. Gülmeyi öğretemiyorum ki, gölgeyim ben, gülüşüm sadece yan profilden çıkıyo o da gözünün kenarıyla göremiyo beni. Nereye gitsek rezil olduk. Bi ara ayrıldım bundan cansız varlığa geçtim. Bu gölgesini kaybedince çok pis derbeder olmuş. Bi gün yolda karşılaştık, sırtına insan slüetinde koli kesmiş, yapay gölge yapmış. Deli divane olmuş, yollara düşmüş. Şarapçı olmuş. Beni görünce tanımadı, bi lira istedi. Cevap veremedim. "Bir gölgeyi asla takip etmeyeceksin çünkü seni asla ışığa götüremez" dedi. İyice içip şarapçı filozof olmuştu. Şarapçı da olsa bir filozofun, gölgesi olmuştum artık. Gururla geçtim ayaklarına. Barlar sokakta her gence aynı şeyi söyleyip, para istiyordu. Tek cümlelik filozof olmuştu, ama işe yarıyordu. Adam haklıydı, bi lira var mı abi?

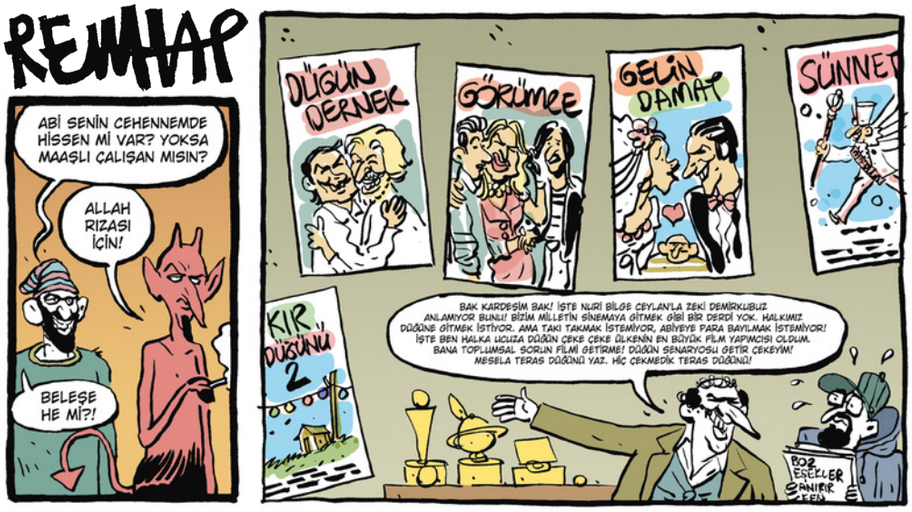

CEM GÜVENTÜRK

instagram.com/cemguventurk

CİHAN TOPÇU

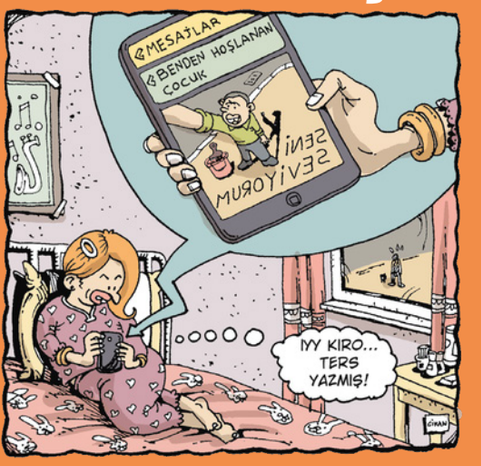

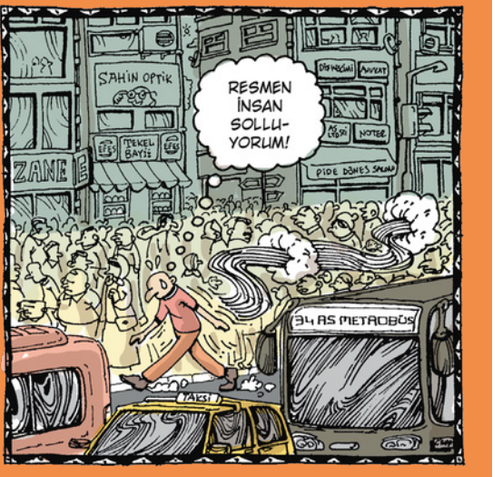

YUMURTALAR

Yasin

KAMU SPOTU

Emir Kızıltan

Erhan Güneş

Burka Aytaç

Mert Akgöz

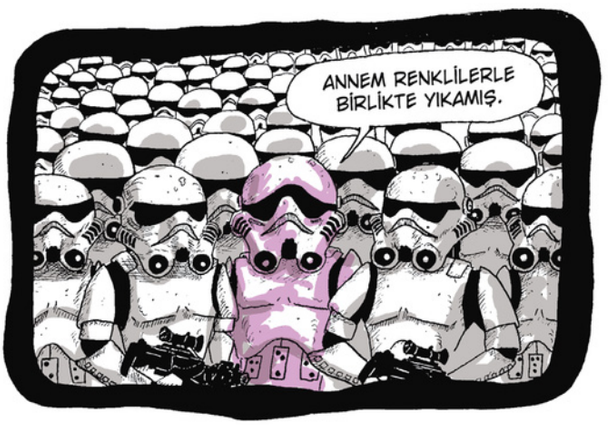

Barbaros Altuğ

HAFTALIK PENGUEN
HAFTALIK MİZAH DERGİSİ - 15 ARALIK 2016 - SAYI: 743
HAFTALIK YAYGIN SÜRELİ YAYINDIR > ISSN. 1303-7579
www.penguen.com

YAYINCI: KOMİKBÜRO MEDYA LTD. ŞTİ. İMTİYAZ SAHİBİ: SELÇUK ERDEM YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: FARUK KAYA YAYIN KURULU: ERDİL YAŞAROĞLU, SELÇUK ERDEM GENEL MÜDÜR: A. GÜLSÜM AKŞİT

HALKLA İLİŞKİLER: YASEMİN ÇAĞLAR (yasemin.caglar@komikburo.com) GRAFİK TASARIM VE RENK: SERDAR KARATAŞ
ADRES: ORTAKLAR CD. BAHÇELER SK. ONSEKİZ İŞ MERKEZİ NO: 18 KAT: 4 / 7 MECİDİYEKÖY - ŞİŞLİ / İSTANBUL
TEL: (0212) 293 32 77-78 FAKS: (0212) 245 85 56 BASKI: UNIPRINT BASIM SAN. VE TİC. A.Ş. ÖMERLİ MAHALLESİ. HADIMKÖY İSTANBUL CAD. NO:159 ARNAVUTKÖY 34555 İSTANBUL TEL: (0212) 798 28 40 GENEL DAĞITIM: DPP TEL: (0212) 622 22 22

facebook.com/penguendergisi
twitter.com/penguendergi
instagram.com/penguendergi

Penguen'de yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

KOMİKAZE

ERDİL YAŞAROĞLU
www.erdilyasaroglu.com
instagram.com/erdil

ISSN 1303-7579-0-7
9 771303 757908